

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filología románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

OPINIÓ

El 28 de desembre passat va morir l'escriptora nord-americana Sue Grafton i de retruc la immortal detectiva Kinsey Millhone. Mai més sabrem com hauria acabat una de les més ambiciosos sagues de lladres i serenes que s'han escrit.

Nascuda el 1940 a Louisville (Kentucky), [Sue Grafton](#), llicenciada en llengua i literatura anglesa, abans d'emprendre l'extraordinari «

[The Kinsey Millhone Alphabet Series](#)

», va publicar dues novel·les, va treballar com a periodista, actriu i guionista i com adaptadora per al cine i la televisió.

L'Alfabet és una col·lecció de llibres escrita entre 1982 («A» Is for Alibi) i 2017 («Y» Is for Yesterday). Publicada a un ritme aproximat d'una novel·la per any, cada volum correspon a una de les lletres de l'abecedari. Edicions 62 n'ha traduït unes quantes.

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

Més d'una i de tres han estat guardonades. El 2019 tenia previst publicar l'última: «Z» Is for Zero. Ens l'hauem de pintar a l'oli: no la llegirem mai. Potser perquè havia treballat a Hollywood durant quinze anys, Grafton era completament contrària a vendre'n els drets al cinema o a la televisió, o que una altra escriptora o escriptor escrivís en el seu nom o s'apropriés dels seus personatges.

La sèrie va néixer quan una **Sue Grafton** indignadíssima amb un marit de qui s'estava separant va decidir que era força més pràctic i molt menys perillós matar-lo en la ficció que en la realitat (A d'Adulteri, traduït el 2001).

La detectiva **Kinsey Millhone**, que exerceix a Califòrnia (en una inventada **Santa Teresa**, a uns cent cinquanta quilòmetres de Los Angeles, escenari de tantes novel·les clàssiques del gènere), articula l'abecedari.

Me presenté y le expliqué mis intenciones, que se resumían en obtener una declaración jurada.

—De las notas del señor Shine deduzco que conoció usted a David Barney en una celda la noche en que lo detuvieron.

—¿Estás soltera?

Miré a mis espaldas.

Esbozó una de esas sonrisitas que hay que practicar mucho ante el espejo; y sin dejar de perforarme los ojos con la mirada.

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filología románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

—*Me has oído muy bien.*

—*¿Qué tiene que ver con todo esto?*

Bajó la voz y adoptó ese tono imperioso que se emplea con los perros extraviados y las mujeres.

Tot i que el temps de la sèrie és més lent que el real, a cada novel.la la veiem evolucionar i afinar-se, veiem com acumula encant i experiència, veiem com sent i pensa, com pateix i disfruta. Quan comença la primer novel.la té trenta-dos anys; sis llibres més tard («G» Is for Gumshoe, 1990), en fa trenta-tres.

Al llarg de les novel.les coneixem la tia, que és qui l'educa; **Henry Pitts**, l'octogenari i guapíssim propietari que li lloga la casa i que, en el minúscul espai d'un aparcament, n'hi fa construir una de nova quan en un dels llibres li bomben la que habitava. També coneixem el peculiar humor de l'hongaresa

Rosie

, la propietària del bar on sol anar, així com el personal lligat a la seva feina i vida.

Seguim també les seves no sempre senzilles vicissituds laborals; les ambivalents i peculiars relacions que té amb el footing o la feina domèstica.

El singular punt de vista de **Millhone** sobre aquesta última tasca es pot veure, per exemple, quan aplega tot de productes de neteja per investigar si un dels personatges s'ha suïcidat.

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

Apabullaba pensar que el ama de casa corriente se pasa la vida con las piernas rodeadas de artículos mortíferos.

Kinsey Millhone ja no és una rara avis ni està sola, l'acompanyen un bon grapat de detectives que amb rotunditat, solvència i elegància —molt femeninament— resolen els casos més envitricollats arreu del món. Unes investigadores del tot contemporànies que ja no han d'explicar per què ho són: ser detectiva ha passat a ser un ofici perfectament apte per a dones. L'agermanarem només amb una, amb l'estupenda perdiguera de la novel·lista **Sara_Paretsky**, amb

Vic_Warshawski

, que treballa a l'altra punta del país, a Chicago, terra de gàngsters i màfies. La comparació és obligada sobretot si tenim en compte que Warshawski en ocasions lamenta no ser tan ordenada com la seva col·lega Millhone.

Totes dues fan esport —això no els impedeix beure alcohol—; es cuiden més o menys; saben fer servir —encara que no els agrada— armes de foc i són expertes en defensa personal. Totes dues defensen aferrissadament la seva llibertat, totes dues són divorciades, viuen soles i no es volen complicar la vida amb cap home i menys amb algú relacionat amb les forces de l'ordre...

Però tornem a Kinsey Millhone, l'heroïna de Grafton. I com que una imatge val més que mil paraules aquí en tenguem unes quantes. Per rematar una detallada descripció del físic d'un dels personatges diu: □

Parecía el protagonista de una película sobre el amor imposible entre una rica heredera y un guardabosque. Pensé que arrojarme entre sus brazos y enterrar la nariz en su pecho habría sido un poco impropio.

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filología románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

[Per tant, molt més prosaicament, ratlles avall acaba] —*Gracias, le acepto la cerveza —dije y le seguí hacia la cocina, que podía verse con claridad a través del plástico. También tenía un trasero interesante—.*

Hi ha fragments que no necessiten comentari i que expliquen perfectament el to i la textura de Millhone i per què la novel·la negra no és un gènere menor.

El cajón era un bazar de camisetas viejas y calcetines desparejados. No iba a tener más remedio que plantéarmelo seriamente y ordenar la ropa algún día. Me puse el vestido multiuso, que para los entierros resulta ideal: es negro, de manga larga, y confeccionado con poliéster mezclado con unas fibras tan milagrosas que puede permanecer un año enterrado sin arrugarse. Me calcé unos zapatos bajos de color negro para poder moverme sin dar traspies. Tengo amigas a quienes les encanta ponerse zapatos de tacón alto, artilugios que a mí me resultan incomprensibles. Si fueran tan fabulosos, seguro que los hombres los llevarían también.

Torna de l'enterrament i per fi pot canviar-se i quedar-se ben descansada. Ho celebra amollant una interessant reflexió.

Cerré la puerta a sus espaldas y me deshice del vestido multiuso y de las medias. Me puse los tejanos, el jersey de cuello alto, unos calcetines y las Nike. Alabado sea Dios. [...] Me dirigí al sofá, me tumbé boca arriba y me puse a mirar el techo. Pensar es costoso y difícil, por eso casi

Sue Grafton ha mort, ¡ llarga vida a Kinsey Millhone!

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filología románica
dimarts, 16 de gener de 2018 00:54

nadie lo hace.